

Interview

Eunice en haar man

• door Karel Remmelink

HET ONGEVEINSDE GELOOF VAN TIMOTHEÛS (2Tm 1:5) WAS DOOR ZIJN MOEDER OP HEM OVERGEDRAGEN. HIJ MOCHT ZICH VERDER BEKWAMEN IN HET ZENDINGSTEAM VAN PAULUS, TOTDAT HIJ ZELFSTANDIG AAN DE SLAG KON GAAN. WERKT DAT ANNO 2012 NOG EN HOE GAAT DAT DAN IN ZIJN WERK? OVER DIT ONDERWERP HADDEN WE EEN GESPREK MET KLAAS EN RIA PUL UIT HEERDE. HUN EN ONZE ERVARINGSKENNIS, GEVOEGD BIJ DE HANDREIKINGEN VANUIT GODS WOORD LIGGEN TEN GRONDSLAG AAN ONDERSTAANDE OVERDENKING.

Bovengenoemd echtpaar kunnen we typeren als babyboomers. Hij is inmiddels al (weer) enkele jaren geleden gestopt met zijn baan bij de politie. Daarbij bleef hij actief in allerlei vrijwilligerswerk. Zo maakt hij deel uit van het TFC van een werker voor de Heer en zijn ze (schoon)ouders van een echtpaar dat in Zuid Oost Azië fulltime voor de Heer werkt. Hen bezoeken doe je niet op een achternamiddag. Daarom zoeken ze hen om het andere jaar voor langere tijd op.

Ze zijn in de jaren '80 tot geloofszekerheid gekomen na een zwerftocht door diverse kerken. Ze waren onbewust op zoek naar geloofszekerheid, iets wat voor hen toen niet vanzelfsprekend was. Door lezingen te bezoeken werden ze overtuigd van de kracht van Gods Woord op dit punt. Dat fundament leidde ertoe dat ze de geestelijke opvoeding van hun vier toen nog kleine kinderen anders gingen aanpakken. Ze gingen bewuster met hen uit de Bijbel lezen en erover vertellen. Het ging er niet meer om Bijbelse kennis bij te brengen, maar ze wilden hun eigen geloof en geloven overdragen. Toen betekende dat vooral dat Ria daarin het voortouw nam. Er veranderde wat in huis. Het automatisme van de tv werd vervangen door de muziekles en

muziek maken; diverse instrumenten deden hun intrede. Dit in combinatie met een ouder die er altijd was en de daarbij behorende gezelligheid, bracht een ontspannen sfeer waarin liefde woonde. Daarin werd veel tijd en energie geïnvesteerd. Gesprekken werden niet bewust gestuurd. Fouten werden wederzijds erkend. Er werd weinig gesproken over zending, maar ieder nam wel al vroeg deel aan werk in vakantiecampen. Dat was een grote zegen voor hun kinderen. Het leverde vriendschappen op en het kamphema bleef het jaar door thema van gesprekken.

De boodschap je te bekeren heeft hen heel erg geraakt en dat hebben ze ook aan de kinderen overgedragen. Activiteiten om mensen bekend te maken met dat evangelie werden als gezin opgepakt. Met het verstrijken van de jaren bleek dat de kinderen zelf belangstelling toonden voor het Woord van God. Het kwam bijvoorbeeld daarin tot uitdrukking dat ze zich bewust lieten dopen en dat ze zelf leiding zijn gaan geven aan activiteiten.

De geloofsgemeenschap

Eén van de activiteiten van de plaatselijke geloofsgemeenschap was zendelingen uitnodigen om over hun werk te vertellen. Hans Hoddenbagh van Wycliffe was

zo iemand. De gedrevenheid waarmee hij zijn verhaal bracht trof dochter Mirjam en het ging steeds meer haar gedachten bepalen. Niet dat ze er al onmiddellijk met haar ouders over sprak, daarvoor was het mogelijk te pril. Wel was ze gedreven om van haar geloof te getuigen. Bovendien legde ze makkelijk contacten met anderen, binnen en buiten haar geloofsgemeenschap. In haar vorming heeft ze veel steun gehad van vriendinnen waar ze vertrouwelijk mee kon zijn. Ook de jeugdclub en het Bijbels onderwijs in de plaatselijke gemeente heeft hen geholpen om de Heer Jezus en God als vader te leren kennen. Anderen hebben daarbij veel werk verricht aan onze kinderen. We onderkennen, zo zegt Ria, ook het geweldige belang van jeugdvriendschappen voor de vorming van jonge mensen. 'Al die aspecten zien we als genade van God, zeker omdat ook wij onze opvoeding beter hadden kunnen doen; we hebben ook fouten gemaakt'.

Onze kinderen geloven net als wij, maar ze vertalen het in hun leven anders dan wij. Dat is maar goed ook, anders zou het ons geloof zijn en dat houdt in een ander geen stand; elk mens is uniek.

We hebben als ouders de ontwikkeling van onze kinderen mogen zien, maar naar onze gedachten hebben we er niet zo zeer aan gestuurd. Hooguit hebben we een kader geschapen waarbinnen ze hun eigen keuzes konden gaan maken. Daar heeft Mirjam ook haar man gevonden en samen hebben ze in een proces van vallen en opstaan de keuze gemaakt om er voor Hem te zijn. Toen hij voor zijn werk naar Engeland ging, ging zij mee. Het was voor haar geen fijne tijd, dat hebben we wel gemerkt. Het feit dat ze daar Engels moest spreken vond ze heel

moeilijk, maar later zag ze dat de Heer het gebruikte om door haar heen anderen te bereiken met het evangelie.

Tertius en Secundus.

Misschien niet gedacht, maar het zijn namen van broeders ontleend aan de Bijbel. De eerste is de schrijver van de brief aan de Romeinen, de tweede is een reisgenoot uit het gezelschap van Paulus. U hebt het al begrepen, er is in de Bijbel ook een broeder Quartus, maar broeder Primus ontbreekt. Die titel reserveren we voor de Heer. Het geeft aan, dat er een rangorde kan zijn. Frontoffice en backoffice zijn dan goede synoniemen. Paulus was als apostel de frontofficer en van hem is de tekst van de brief, maar hij had een medewerker/collega die het opschreef. Van die andere broeder weten we alleen dat hij bij het gezelschap hoorde, meer niet. Klaas en Ria zien deze verschillen ook in hun situatie. Ze zijn ondersteunend bezig (geweest) zodat anderen het echte werk kunnen doen.

Als Klaas en Ria terugkeren van een hernieuwd bezoek aan hun dochter en schoonzoon brengen ze een schat aan informatie mee. Daaruit blijkt, dat ze ervaren dat er een roeping is die het leven van hun kinderen bepaalt, maar hun roeping is anders. Zij horen niet in Azië, al kunnen ze zich tijdens hun verblijf best nuttig maken. Ze mogen adviseren, bemoedigen, genieten en hand-en-spandiensten verrichten, maar het is niet hun werk. Toch is die backofficefunctie belangrijk. Dat ervaren ze ook in hun eigen geloofsgemeenschap. Een echtpaar is geroepen om te werken onder asielzoekers. Ze zijn zelf allochtoon en hebben na al heel

wat jaren in Nederland toch nog moeite met allerlei regeltjes en cultuurverschillen. Dat is niet zo maar opgelost. Toch is hun werk zo omvangrijk, dat ze er niet aan toekomen te zorgen voor hun levensonderhoud. Paulus geeft in 1Ko 8 behartenswaardig onderwijs op dit punt. Hij stelt daar vragenderwijs: ‘Zouden nu uitgerekend Barnabas en ik in ons eigen levensonderhoud moeten voorzien?’ De vraag stellen is haar beantwoorden en het antwoord is duidelijk. Je gaat toch ook niet op eigen kosten het leger in. Het is voor Klaas aanleiding de broeder en zijn vrouw te steunen in praktische dingen zoals financieel beheer, zodat zij zich maximaal in kunnen zetten voor het eigenlijke werk. Klaas zegt: ‘Ik vind het eigenlijk een eer dit te mogen doen. Ik ben niet zo goed als hij in spreken, ik heb meer met gebeden. Ook dit werk verrijkt ons leven en we kunnen alle dingen van elke dag brengen bij onze hemelse Vader. De relatie met Hem is wezenlijk. En ons gebed is, dat de Heer bij ons blijft! Dat we tot het einde van het leven de Heer verheerlijken in wat we voor Hem mogen doen’.

De genadegave aanwakkeren

Het aanwakkeren van de genadegave waarover 2 Tm1:6 spreekt was gebaseerd op het ongeveinsde geloof van Timotheüs, zijn moeder en grootmoeder. Klaas en Ria geven aan, dat ze dat aanwakkeren onbewust hebben gedaan. Maar nu ze daar gezamenlijk en bewust op terugkijken kunnen ze toch wel wat lijnen zien.

‘We hebben door genade een sfeer mogen scheppen waarin geloof kon groeien. Als er gezaaid is, komt er een tijd waarvan 1 Ko 3 zegt dat God de groei geeft, maar ‘begieten’ is nog aan ons om te doen. Dat begieten was nodig om het zaad te laten kiemen. Vocht en warmte zijn wezenlijk, in overdrachtelijke zin hebben we het dan over liefde en het water van het Woord van God.’

Er was activiteit. Het nieuwe en eeuwige leven leeft, daarom is het leven. Leven uit zich in activiteiten. In alle reclames wordt het leven in zijn mooiste vorm gesuggereerd en nagenoeg altijd staat het bol van activiteit. Als de wereld dat al weet en er naar doet, hoe zouden wij dan moeten bruisen van activiteiten. Hoe kunnen we van onze kinderen een actief geestelijk leven verwachten als we zelf niet actief zijn en hen er ook bij betrekken. Actief zijn in kampwerk is als voorbeeld genoemd en ik heb van velen gehoord dat het hen aanzette om serieus werk te maken van geloven en vooral om ook zelf leiding te gaan geven.

Er is een brede blik. Als onze geloofshorizon beperkt is tot de eigen familie, plaats of geloofsgemeenschap, dan missen we veel. De blik verruimen doe je door ook met andere gelovigen om te gaan. Dat kan tijdens de opleiding, tijdens vakanties of gewoon als je studie klaar is en je tijd neemt om nog niet aan het werk te gaan. Er zijn werkers voor de Heer die graag stagiairs hebben. Op die manier maak je kennis met een actief christelijk leven, waarin je geestelijk snel kunt groeien. Als je

dat doet zal je er zegen door ontvangen.

Timotheüs

Zowel voor ouders als voor jongeren is het leerzaam om de beide brieven van Paulus aan Timotheüs te lezen en daarbij speciaal te letten op de gedeelten waarin hij zijn jongere collega letterlijk coacht. Ik noem enkele voorbeelden uit de eerste brief: In 1 Tm 1:18 spreekt hij zijn vertrouwen in Timotheüs als zijn kind uit. Hij bevestigt nog eens dat Timotheüs geroepen is, getuige de profetieën die over hem gedaan zijn. In 3:14 zegt hij dat hij hem komt opzoeken, maar zolang dat nog niet een feit is heeft hij toch voldoende bagage om zijn taak uit te voeren. In 4:6 en 9 beloont en bemoedigt hij ‘als je onderwijs geeft, ben je een goede dienaar’. In 6:11 geeft hij hem de bijzondere titel ‘mens Gods’. Een nauw verwante titel in het Oude Testament, ‘Man Gods’, was voorbehouden aan Mozes en andere profeten.

Eunice en haar man

We weten niet hoe dit echtpaar de opvoeding van hun zoon hebben vorm gegeven. Hetzelfde tekenden we op uit de mond van Klaas en Ria. Maar ze hebben het wel gedaan, ieder in hun eigen tijd en op hun eigen wijze, met vallen en opstaan, maar wel met de intentie en het geloof dat ze de hen gegeven kinderen mochten opvoeden voor Hem die hen zo heeft liefgehad.